

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΧΑΡΡΙΣΟΝ

ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

(Η ιστορία ενός ανθρώπου που βοήθησε έναν του σ' ένα βανάκι σιδηροδρομίου, κι ένα τοπίο.)

... Ο δικηγόρος κ. Σπότηβουδ πήδησε απ' τ' αυτινάκιτο, κι γογγύοντα-γογγύοντα τράβηξε πρὸς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸν. Βρήκε ἕνα ἄδειο διαμέρισμα τῆ πρώτης θέσης κι' ἀνέβηκε, τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς πού ὁ φύλακος ἔκλεινε τὴν πόρτα. Μόλις κάθισε ἀνελεῖ- φθη πὼς δὲν ἦταν κόνος στὸ διαμέρισμα. Στὸ ἀπέναντι κάθισμα ἦταν ξαπλωμένος ἕνας κύριος, χω- μένος μέσα στὸ παλτό του, καὶ σιωπηλός. Τῆ στιγμῆ μάλιστα αὐτῆ κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ τζάμι ἀφηρημέ- να...

... Ο Σπότηβουδ ἔβαλε τὴ τσαντίτσα του κάτω ἀπ' τὸ κάθισμά του, φόρε- σὲν τὸν κοῦρο του, διάλεξε ἕνα ποῦ- ρο ἀπ' τὸ ρουτί του, πήρε μερικὰ ἔγγραφα ἀπὸ μιὰ δικογραφία πούχε μιλί του, ξετλώθηκε ἀναπαυτικά κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη.

Ἔτσι διαβάζοντας ἀποκιμήθη- κε... Ὅταν ἔμπησε, τὸ ποῦρο του καὶ τὰ χαρτιά του βρισκόνταν πε- σμένα κάτω...

Τὰ σήκωσε ἀμέσως καὶ κύ- ταξε τὸ ρολοὶ του. Εἶδε μ' ἐχθρί- στησι πὼς εἶχε περάσει μιὰ ὥρα κι' ἄναψε ἕνα ἄλλο ποῦρο, κλείνοντας συγχρονῶς τὸ παράθυρο πούταν πλὴν του.

Σὲ λίγο ξαναβυθίστηκε πάλι στὸ δι- βίωμα τῆς δικογραφίας, όταν ἔ- ξαφνα ὁ ἀντικρυνός του κύριος, τὸν ὁποῖο εἶχε παύει νὰ προσέγῃ, τὸν ρώτησε, κάπως ἀτότομα, ἂν θὰ ε- τῆν γαλουσύνῃ ν' ἀνοίξῃ λίγο τὸ παράθυ- ρο. Ὁ κ. Σπότηβουδ δὲν εἶχε ἀντίρ- ρηση, κα ἔβασε λιγάκι τὸ τσίμι κι' ἔξακολούθησε νὰ διαβάζη. Ὁ ἄγνω- στο, συνεπιβάτης ἔμεινε λίγα δευτε- ρολεπτα σιωπηλός. Ἐπειτα ὁμως, ἐντελῶς ξαφνικά πάλι εἶπε με σιγα- νή φωνή:

— Δὲν ξανακλείνετε τὸ παράθυ- ρο σὺς παρακαλῶ...

— Ἐχετε δίκιο. Μπάζει ἀέρα... εἶπε ὁ Σπότηβουδ καὶ κύτταξε προσεχτικά τὸν ξένο.

Ὁ ἄγνωστος δὲν τοῦδωκε κριμιά ἀπάντη. Ἐξακολούθησε νὰ κυτταζῆ ἔξω ἀφηρημένα. Ὁ κ. Σπότηβουδ σκέφθηκε πὼς εἶχε νὰ κάνει με κανένα παραξένο κ' ἰδ. ὁλοπο ἄνθρω- πο, καὶ ξανόκλεισε τὸ παράθυρο.

Ὅταν περάσει σχεδὸν δέκα λεπτά ὄταν καὶ πάλιν ὁ ξένος τὴν παροκάλεσε ν' ἀνοίξῃ λίγο τὸ παράθυρο. Ὁ Σπότηβουδ ἄρχισε νὰ νευριαζῆ. Τοῦ φανόνταν πολὺ ἄστειο νὰ χάνει τὸν καιρὸ του ἀνοιγοκλείνοντας τὸ παράθυρο.

— Πλὴν καλὰ, εἶπε ὡστόσο, θὰ τ' ἀνοίξω ἂν πραγματικὸν τὸ ἐπιθυμῆτε.

— Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ πολὺ μάλιστα! εἶπεν ὁ ξένος.

Ἡ φωνή του αὐτῆ τῆ φρονὶ ἔκανε τὸ κ. Σπότηβουδ νὰ τὸν κυτ- τῶν περὶ προσεκτικῶς. Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄδρας, περίπου τριάντα χρόνων μὲ γρέσκο πρόσωπο καὶ ζωηρὰ χρώματα, μᾶλλον ὄμοιος. Καθόταν στῆ θέσι του ἀναπαυτικά, μὲ τὸ ἕνα πόδι πάνω στ' ἄλ- λο, κι' εἶχε σηκωμένο τὸ γιανὰ τοῦ παλτοῦ του ὡς ἀπάνω στ' αὐτιά.

Τὸ παλιωμένο καπέλλο του ἦταν τὸ μόνο ποῦγμα πού φινόταν ἀπ' ὄλο τὸ κεφάλι του. Ἐπειὸ πού πρό- σθεε ὁ κ. Σπότηβουδ καὶ πού τοῦ κί- νησε τῆ προσοχὴ ἦταν πὼς ὁ ξένος ὀδιόκοπα κουνούσε τὰ κοκκαλισμέ- να δάχτυλά του, σὴν νὰ προσπαθοῦ- σε ν' ἀνοίξῃ κάτι. Πολὺ νευρικός ἄνθρωπος γίνανται, σκέφθηκε ὁ Σπότηβουδ...

Ἦταν ἀπὸ λίγο ὁ ξένος σημά- θηκε, ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα σιδηροδρομικὸ κλειδί, ξεκλείδωσε τῆ πόρτα τοῦ βανοῦ, τὴν ἀνοίξε λιγά- κι καὶ τὴν ξανάκλεισε.

— Δὲν μ' ἀρέσουν ἡ κλειδωμένες πόρτες, μ' ὑπομύρισε Σις; τί λέτε; Ἄν συμβῆ κάτι δὲν θὰ μπορῶμε νὰ φύγουε...

Μιλοῦσε σιγὰ καὶ μονότονα. Ὁ κ. Σπότηβουδ χαμογέλασε καὶ τὸν ρώτη- σε ἂν κι' ὄλες τῆ ἄλλες πόρτες τοῦ διαμερισματος ἦσαν κλειστές.

— Ὅλες τοῦ ἀπάντησε ὁ ξένος καὶ κάθισε πάλι στῆ θέσι του.

Ἀπὸ τῆ φορὰ κατέβασε τὸ κα- πέλλο του ὡς τὰ μάτια καὶ δὲν ἔδω- σε περὶ κανμιὰ προσοχὴ σὺς κουβεν- τες τοῦ συνταξιδιώτη του. Σὲ λίγο ὁμως ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια: — Κλεί- στε τὸ παράθυρο! Ἀνοίξτε το!... Ξανακλείστε το!... Ξανανοίξτε το!...

Ὁ Σπότηβουδ ἔλασε τὴν ὑπομονὴ του καὶ τὸν ρώτησε ἂν θὰ προτι- μοῦσε ν' ἀλλάξουν θέσι. Ἔτσι θὰ

τὸν ἄφηνε νὰ καθήσῃ αὐτός κοντά στὸ παράθυρο γιὰ νὰ τ' ἀνοι- γοκλείνῃ.

— Θὰ τῶθελα πολὺ αὐτό, εἶπε ὁ ξένος. Ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ κανονίξω ἄλλο μου τὸ παράθυρο.

Ὁ κ. Σπότηβουδ μοξέψε τὰ χαρτιά του, τῆβαλε στὸ ἀπέναντι κάθισμα. Ποῖν κολοκοθ ση ἄκομα, ὁ ξένος βρι- σιόταν κι' ὄλες στῆ θέσι του. Σὲ λίγο τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται βιαστικά, νὰ πῶνῃ μιὰ μὴ ρη- τόντα πάνω ἀπὸ τὸ δίχτυ τοῦ βανοῦ καὶ νὰ τὴν βυθί κοντά του. Ὁ κ. Σπότηβουδ παρα- κολούθησε σαστισμένος τίς κινήσεις του. Τὸν ἔβλεπε νὰ σηκώνεται κάθε τόσο καὶ νὰ κάθεται πάλιν ἕνα αὐτοματο, χωρὶς τὸ παραμυρὸ θόρυ- βο. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κι' ὁ ξένος ἀνοίξε πάλι τὸ παράθυρο διάπλανα. Ὁ ἀέρας μπάι- νοντας ἀπότομα στὸ διαμέρισμα σκόρπισε ὄλα

Ἐβγαλε ἕνα καλοτροχισμένο, μεγάλο μαχαίρι...

τά χαριτιά της δικιογραφίας που ό Σπότηβουδ, τάχε άνοιγμένα έμπρός του. 'Ο ξένος δέν έδωσε καμμία προσοχή σ' όλα αυτά. Με τό καπέλλο του ως τά μάτια χωμένο έπαιξε - έπαιξε όλοένα και πειδ γόγγυρα τό δαχτυλά του νευρια παράξενα...

- Σάς παρακαλώ, του ειπε τώρα ό Σπότηβουδ, θάχετε την καλωσύνη να κλεισετε λιγάκι τό παράθυρο ; Βλέπετε όλα τά...

Μά πριν προσφάση να τελειώση ειδή με μεγάλη του έκπληξη τόν ξένο να πετάγεται πάνω άγριεμένος. Τά μάτια του έβγαζαν σπύδες ! Τό πρόσωπό του ειχε πάρει μιá έκφρασι λύσσας !... Χτυπούσε τά χέρια του στον άέρα και τά χείλια του έτρεμαν !...

- Μη θυμώνετε, κίριε, τούτε μαλακά ό Σπότηβουδ, δητε τά χαριτιά μου...

'Ο ξένος χωρίς να πή τίποτα κάρηξε τό τζάμι κι' έκλεισε άπότομα τό παράθυρο. 'Επειτα κάθισε πάλι στη θέσι του.

- Ειστ' εύχαριστημένος τώρα ; Ρώτησε σε λίγο τόν Σπότηβουδ.

- Ευχαριστώ, ειπε ό δικηγόρος μαζεύνοντας τά σκορπια χαριτιά του, σάς ειμιο υπόχρεος.

- Για τί πράγμα ;

'Ο Σπότηβουδ χαμογέλασε. Δέν ήξερε τι ν' άπάντηση. 'Ολα αυτά του φαινοντοσαν παράξενα κι' άρχισε ν' άνησυχή. Τά μάτια του ζητούσαν,σάν να του τά κινούσε κάποιος ένστικτο, τό κουδούνι του κινδύνου...

Γιατί πράγμα μου εισθε υπόχρεος ; ξαναρώτησε ξαφνικά με παράξενο ύφος ό ξένος.

'Ο Σπότηβουδ σάτισε. 'Ο ξένος στεκόταν αυτή τη φορά μπρός του εξαγριωμένος. Τά χείλη του μουμουρίζαν κάτι άδιόκοπα. Τό κεφάλι του πηγαίνοντοσαν κι' όλο του τό σώμα κουνιότανε παράξενα !... Τέλος ό Σπότηβουδ άπάντησε :

- Σάς ειμιο υπόχρεος γιατί ειχάτε την καλωσύνη να κλεισετε τό παράθυρο, αυτό εινε όλο.

'Ο ξένος, χωρίς να πή λεξι σήκωσε τό κοκκαλινομένο χέρι του, άνοιξε τό παράθυρο και τό άφησε να πέση με κροτο.

'Ο κ. Σπότηβουδ κύτταξε μ' άνησυχία τά χαριτιά του.

Τό πράγμα άρχισε να γίνεται κομικοτραγικό.

Ειχε χάσει πειά την ύπομονή του. Με ύρος άπειλητικό διάταξε αυτή τη φορά τόν ξένο να κλειση τό παράθυρο. 'Ο άγνωστος τό έκλεισε πραγματικώς με τόν ίδιο τρόπο που τό ειχε άνοιξει, χωρίς να πή λέξι και ξανακάθησε στη θέση του.

'Ο Σπότηβουδ ξανάρχισε τό διάβασμά του, αλλά δέν του ήταν πια δυνατό να παρακολουθήτη τη μελέτη του, γιατί ή προσοχή του γύριζε στην ξο που ειχε μείνει ήσυχος κάμποση ώρα. 'Εξαφνα ό Σπότηβουδ άκουσε τόν κρότο μιδς τσάντας που άνοιγε. Κύτταξε και ειδή με άγωνία τόν ξένο να βγαζη άπ'την τσάντα του ένα κοφτερό μαχαίρι.

'Ο δικηγόρος ήμεινε ακίνητος. 'Αρχισε να καταλοβαίνη πός ειχε να κάνει μ' ένα άντισόροπο. Σκέφθηκε πός δέν έπρεπε να τόν έξερεθίτη γ'ατι τά πράγματα άρχιζαν να παίρνουν σοβαρή όψη. Θάταν καλυτέρα μάλιστα να του μιλήση με καλосύνη.

- Τι έχετε ; τόν ρώτησε. Μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος ;

'Ο ξένος παίζοντας πάντα με τό μαχαίρι του,του άπάντησε :

- Τι έχω ;... Γουρούνια !... Γουρούνια !... Θέλω να σκοτώσω κι' άλλο, κι' άλλο...

Πριν προσφάση ό Σπότηβουδ να του άπάντηση ό ξένος χτύπησε με τό μαχαίρι του τόν άέρα κι' άρχισε να μουγγρίζη σάν γουρούνι:

'Ο Σπότηβουδ τόν παρακολουθούσε προσεκτικιά.

- Πέθανε ! φώναξε ό τρελλός, πέθανε ! 'Αλλο τώρα !...

Κ' επανελάμβανε τά ίδια λόγια μουγγρίζοντας δαιμονισμένα.

'Εβγαλε κατόνιν τό καπέλλο του κι' άρχισε να κάνει μορφαμούς, να βγάξη διάφορες άλλο-οτες φωνές.

'Ο κ. Σπότηβουδ βλέποντας τώρα τό ξεσκέπαστο πρόσωπο του ξένου επάγγασε. Τά μάτια του ειχαν γουρλώσει κι' ειχαν γυρίσει έτσι που δέν έβλεπε κανείς παρά τό άσπράδι του. Τό κεφάλι του ειχε τό σχήμα ενός κόωνυ τζαχαρης. Τ' αυτιά του ήταν μυτερά κι' εδ'ναν στο πρόσωπό του μιá σκληρή έξωθή έκφρασι. 'Ο κ. Σπότηβουδ ήταν βέβαιος τός ειχε μπρός του ένα τρελ'ό 'Εβλεπε πός κινδύνευε σοβαρώς και σκέφθηκε να χτυπήση τό κουδούνι του κινδύνου. 'Ο τρελλός όμως σάν ναχε μαν έψη ή σκέψη του, πήδισε μπροστά του και του ειπε με ήθερη φωνή:

- 'Οχι παιχνιδια !... Καλά θα κάμετε να καθήσετε ήσυχα.

'Ο Σπότηβουδ δέν ήταν

δειλός, ήταν όμως 50 χρόνων κι' ειχε άπέναντί του ένα εξαγριωμένο τρελλό, όπλισμένο μ' ένα κοφτερό μαχαίρι.

Σκέφθηκε λοιπόν πός θάταν καλυτέρα ίσως να φερθη στον άγνωστο με καλосύνη.

- 'Εχετε δικη, του ειπε προσπαθώντας να γελάση, μη με παρεξηγήτε.

- Δέν σάς παρεξηγώ, δέν εισθε άλλωστε παρά ένα τίποτα για μένα, του άποκρίθηκε ό τρελλός και κάθισε στη μέση του διαμερισματος. 'Εξαφνα τά μάτια του έπεσαν πάνω στο κουδούνι του κινδύνου.

- 'Α ; φώναξε, να τό κουδούνι !...Πρέπει ναχω τό νου μου. 'Ο Σπότηβουδ έννοιωσε να τόν κυριαύη μεγάλη άγωνία. 'Εκανε πειά και την έλπίδα πός θα μπερούσε να τραβήξη, εν άνάγκη τό κουδούνι του κινδύνου.

Τά μάτια του τρελλού κύτταζαν τώρα εμπρός, χωρίς να βλέπουν πουθενά. 'Ασπροι άφροι έβγαιναν άπ' τό στόμα του. Μιá έκφρασι μίσους πλημμύριζε τό πρόσωπό του, ήταν φανερό πός όσο πήγαινε έκανε κάθε συναίσθησι του περιβάλλοντος.

'Ο Σπότηβουδ σκέφθηκε πός δέν ειχε πλέον καιρό να χάνη, κύτταξε τό ρολόι του, και ειδή πός ήταν 6 και 30'. Σε λίγα λεπτά θα περνούσαν ένα μεγάλο Τούνελ. 'Επρεπε λοιπόν να βρη τρόπο να ξεφύγη.

Μιá ιδέα πέρασε ξαφνικά άπ'τό νου του:

- 'Εδώ ειγνε προχτές ένα μεγάλο δυστύχημα,ειπε στον τρελλό.

- Ήιστ' ; ρώτησε αυτός.

- 'Εδώ, ειγνε μιá σύγκρουσις. Θά δητε τώρα.

Τό τραίνο άρχισε να σφυρίζη. 'Ηταν ή κατάλληλη στιγμή.

- Άνοιξε τό παράθυρο, ξαναπε στον άγνωστο.

'Ο τρελλός τό άνοιξε και περίμενε.

- Νά, κοιτάετε, έξω...

'Ο τρελλός έσκυψε έξω. 'Ηταν ή κρίσιμη στιγμή.'Ο κ.Σπότηβουδ σκέφθηκε εν έπρεπε να χτυπήση τό κουδούνι. 'Οχι. ήταν επικίνδυνο, ό τρελλός μπορούσε να του έπιτεθή θάταν φρονιμώτερο να φύγη. Άνοιξε την πόρτα σιγά - σιγά, και έβηκε στο σταλαπάκι και δοκίμασε να περάση σ' ένα άλλο διαμέρισμα, χωρίς όμως και να τό κατορθώση, γιατί όλες ή πόρτες ήταν κλειστές, κι' έπρεπε να περάση άπ' την άπέναντι μεριά.

Δέν τούδανε συνεπώς παρά να προχωρήση ως τό τέλος του τραίνου, εκεί πίσω στο τελευταίο βιγόνι, πούταν τό καμαράκι με τό φίλακα. Τό διάβημά του αυτό ήταν β βαιά επικίνδυνο. Λίγο αν γλυ-στρούσε, αν παρακατούσε θάπεφε, θα γινόταν κομμάτια,έτσι καθώς βρισκόταν κρεμασμένος...

Σκέφτηκε πός θάταν καλυτέρα να πευμείνη ως στον βγαί τό τραίνο άπ' τό Τούνελ. Αισθάνθηκε όμως άπ' τό τραίνο σταματούσε σιγά - σιγά.

Κάτι θάχε συμβη, ίσως ό τρελλός ναχε χτυπήση τό κουδούνι.

'Εκανε τότε να κηθήτη άπ' τό τραίνο, με ειδή με τρόμο πός βρισκόταν μεταξ' δύο οιδηροδρομικών γορμιών. 'Ηταν πολύ επικίνδυνο να κατεβη. Στάθηκε, κι' άκουγε με προσοχή... Τι άραγε ναχε συμβη ;...

'Ενας παράξενος κρότος, του κίνησε έξαφνα την προσοχή. Ξεχώρισε σε λίγο πός ήταν ένα ψιθύροσμα ανθρώπινο.

Πούδς ναταν άραγε ; Κανένας φίλακας ;

Προχώρησε μερικά βήματα και πάλι στάθηκε.

'Ο ψιθύρος τόν άκολουθούσε. Δέν ύπήρχε πειά όμφιβελια, κάποιος άνθρωπος πήγαινε προς τό μέρος του, κρεμασμένος κι' αυτός άπ' έξω άπ' τό τραίνο μέσα στο σκοτάδι του Τούνελ.

'Ο Σπότηβουδ άρχισε ν' άνησυχή... 'Ηταν ό τρελλός ; Μήπως τόν ειχε πάρη από πίσω ;

Σκέφθηκε να φωνάξη βοήθεια, με άκουσε έξαφνα ένα δυνατό σφυρίγμα. 'Ηταν ένα άλλο τραίνο που έμεινε στο Τούνελ. Πιάστηκε με τρόπο, δυνατά, στα σίδερα του τραίνου. Φαντάστηκε πός ειχε φτιαχτεί ή τελευταία του στιγμή !

Δεν άκουγόταν τίνα παρά ένας δαιμονισμένος κρότος. Τό τραίνο περνούσε πάλι του, με μεγάλη ταχύτητα, μέσα στο σκοτάδι του Τούνελ. 'Η φωνιά του καζανισού και ή σπύδες που σκορπίστηκαν γύρω τόν εκαιγαν.

Μπρός στον νέο αυτόν κίνδυνο,ό Σπότηβουδ ειχε ξελάσει τον τρελλό. Τό φως όμως ενός άνοιχτού παραθύρου άπ' τό διπλανό τραίνο, ρώτισε έξαφνα τό μέρος που βρισκόταν και με τρόπο, ειδή τόν τρελλό να στέκη αντίκρου

- Μη φοβάσαι... τόν κρατάω καλά τόν τρελλό !...

'Ο Σπότηβουδ δέν ήταν

του, κρεμασμένος κι' αυτός έξω από το τραίνο, με το μαχαίρι στα χέρια...

Ο τρελλός τον είδε επίσης κι' άρχισε άμέσως να προχωρή προς το μέρος του. Ο Σπότηβουδ δεν είχε καιρό να χάνη. Συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του κι' άρχισε να προχωρή.

Το δεύτερο τριπινό είχε περάσει πειά κι' όλα βυθίστηκαν στη σιωπή και στο σκοτάδι. Αφόνος καινός είχε γεμίσει το Τούνελ κι' ανάγκασε τόν Σπότηβουδ να κλείνη τα μάτια του και ν' αναπνέη με δυσκολία. Συλλογιζόταν τώρα με ποιο τρόπο θάφτανε στο διαμέρισμα του φύλακα. Κι' αν ήν ή πόρτα ήταν κλειστή ; Κάθε φορά που έφθανε στην ένωση τών βαγονιών, νόμιζε πως δεν θάηε τη δύναμη να περάση. Εύτυχως το τραίνο βγήκε γρήγορα άπ' το Τούνελ. Ο καθαρός άερας του έδωσε νέα δύναμη, κι' άρχισε λιγάκι να προχωρή με ταχύτητα. Γύρω του το λίγο φως του δειλινού του έπέτρεψε να ξεχωρίση τόν τρελλό, ό όποιος τόν κύταζε με λύσσα. Εύτυχως δεν είχε προχωρήσει.

Ήταν καμιά σαρανταριά βήματα πειό πίσω, κι' ό Σπότηβουδ πίστευε πως σε 2-3 λεπτά θάφτανε στο διαμέρισμα του φύλακα. Θά φώναζε εκεί και θά τόν άκουγαν...

Με μεγάλη του χαρά αντίκρυσε τώρα ένα πράσινο φαναράκι. Ήταν κοντα στο τέλος του τραίνου. Ύπολόγισε πού άπάνω-κάτω θάταν το διαμέρισμα του φύλακα κι' έβαλε όλη τη δύναμη τόν για να φτάση όσο πειό γρήγορα μπορούσε... Προχώρησε γρήγορα-γρήγορα κι' έπί τέλους να, έφτασε στη πόρτα. Εύτυχως, ήταν ξεκλειδωτή. Τήν άνοιξε και πήδησε μέσα φωνάζοντας :

Βοήθεια !... βοήθεια !... Ο φύλακας όμως κοιμόταν στο κάθισμά του και τούχε γυρισμένη την πλάτη. Για κακή του μάλιστα τύχη, το τραίνο έκανε τη σιγήνη αυτή μια άπορομή στροφή, και τόν έριξε πάνω στον φύλακα. Ο φύλακας μές-τόν ύπνο τον νόμιζε πως κάποιος τού είχε έπιτεθή.

Πεταχτηκε με μιás επάνω, και πριν καλοκαταλάβη τι συνέβαινε άρπαξε το Σπότηβουδ και τόν έριξε κάτω. Μια άγρια πάλη άρχισε τότε μεταξύ τών δύο αυτών ανθρώπν. Ο Σπότηβουδ προσπαθούσε να τού έξηγήση τι συνέβαινε, μα άξαφνα τα μάτια του έπεσαν στην πόρτα κι' είδε εκεί τόν τρελό έτοιμο να μητρί μέσα. Τά έχασε... Ο φύλακας που δεν είχε άνιληφθή τίποτα έπωρελήθηκε άπ' αυτή τη περαστική άφηρημάδα του Σπότηβουδ, τον έσφιξε δυνατά, και τού γάντζωσε μ' όλη του τη δύναμη, τά χέρια.

Ο τρελλός έβλεπε ήλιθία όλη αυτή τη σιγήνη. Πρσέεζε ! πρσέεζε ! φώναζε ό Σπότηβουδ στον φύλακα, ό τρελλός είνε πίσω σου !...

— Τόν κρατά καλά τόν τρελλό, μη φοβάσαι, ειπε ό φύλακας και τόν έσφιξε πειό πολύ.

Πριν προφτάση ό Σπότηβουδ να ξαναπή κάτι, ό τρελλός πήδησε πίσω άπ' τον φύλακα κρατώντας το μαχαίρι στο χέρι του. Φαινόταν πολύ άνησυχος, κι' έκανε άπείσιους μορφαμούς. Σε μιá στιγμή ό Σπότηβουδ τόν είδε με φρίκη να σηκώνη ψηλά το μαχαίρι του και να τó κατεβάζη άπό πάνω, πάνω στον φύλακα μουγγρίζοντας. — Γουρρύνι !... γουρρύνι !...

Ο Σπότηβουδ άφησε ένα σφύλιασμα φρίκης κι' έλιποθύμησε. Όταν σε λίγο συνήλθε, είδε τον φύλακα πεσμένο άπάνω του να βογγά. Άνασκηκόθηκε άπότομα και τó σώμα του φύλακα έπισε κάτω.

Και ή θέσις όμως ή δική του δεν ήταν καλύ ερη. Χρειαζόταν θάρρος. Ο τρελλός ήταν εκεί. Γονατισμένος μπρος στον φύλακα κύταζε το μαχαίρι του που μινει άνοιμο μπημημένο μέσα στο σώμα του !...

Τό αίμα είχε άρχισεί να πλημμυρίζει το διαμέρισμα. Ο Σπότηβουδ κύταζε γύρω του να βρη τίποτα ν' άμυνθή. Άξαφνα ό τρελλός τόν κύταζε και σαν να θυμήθηκε καιε τόν ρώτησε :

- Συναγερθήκαμε έμεις ποτέ μας ;
- Ο Σπότηβουδ άρχισε να χάνη τά λόγια του. Μολαταύτα τού άπάντησε με ύφος πονηρό και έμπιστευτικό :
- Μόλις τώκασα !... Ξέρεις άπό ποιό...
- Άπ' τó άσυλο ;... Άπ' τó άσυλο ;...
- Ναι, ναι, άπ' τó άσυλο...

Ο κ. Σπότηβουδ κύταζε έν τώ μεταξύ να κερδίση καιρό. Ο τρελλός είχε άρπάξει πάλι το μαχαίρι του και κύταζε κερδίζοντα. Έπειτα έκομψε καλι στο πτώμα του φύλακα κι' άρχισε να τού τó βυθίζει με μανία στον σώμα του !...

Τό θάμα ήταν φρικτό !...

Ο Σπότηβουδ δεν βαστούσε πειά. Σε μιá γωνιά αντίκρυσε έξαφνα ένα μεγάλη κι βαρύ σίδερο. Μόνον μ' αυτό θά γλύτωνε...

Πριν τó πάρε έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στον τρελλό. Τόν είδε να είνε σκυμμένος κάτω και να γλύφη τó αίμα που έ πλημμυρίζει το δάπεδο !... Τότε ό Σπότηβουδ άρπαξε τó σίδερο και χτύπησε μ' όλη του τη δύναμη τόν τρελλό στο κεφάλι !

Ο τρελλός τινάχτηκε πάνω μα ό Σπότηβουδ τόν άπληξε και πάλι ό ; που τόν είδε να σωρίζεται κάτω. Κύταζε κατόπιν τριμαγμένον να βρη τó κουδούνι τού κινδύνου, μα στο διαμέρισμα δεν ύπήρχε τέτοιο κουδούνι.κι' ό Σπότηβουδ κατέβηκε πάλι στο σκαλοπάτι, έξω από τó τραίνο. Στη ζάλη του όμως είχε πάρει ήν

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τι λέτα πως στοιχίζει κάθε νυκτερινή συνεδρίασις τής Βουλής τών Κοινοτήτων ;

— Δεκάμισν χιλιάδες δραχμές, έκτός άπό τά τακτικά έξοδα. — Σ' αυτό τó ποσόν περιλαμβάνεται φυσικά και ή έκτακτος άποζημίωσις ύπάλληλων και κλητήρων, που πληρώνονται όταν εργάζονται παραπάνω.

— Η νυκτερινή συνεδρίασις, ύπολογίζεται τετράωρος, άπ' τις 9 έως τή 1 τó πρωί. Άνή συνεδρίασις παραταθή πέραν τής ; μιás του μεσονυκτίου, ύπάλληλοι και κλητήρες πέρνουν και δεύτερο έπιμίσθιον.

Άν σε μιá Σύνοδο μέσα ή Βουλή έχει κάμει 41 συμπληρωματικές συνεδρίασις, τότε ύπάλληλοι και κλητήρες πέρνουν δώρον ίσον με τó 1 1/2 του μισθού τών !

— Άς τ' άκούσουν αυτά οι πτωχοί ύπάλληλοι τής Έλληνικής Βουλής.

— Στη Γαλλία ύπάρχουν ακόμα άνθρωποι που ζουν μέσα σε σπηλιές σαν τους τραυλοδύτες.

— Και τó περιεργό είνε ότι τέτοιοι τραυλοδύτες ύπάρχουν και στα περίχωρα ακόμα του Παρισιού.

— Η σπηλιές αυτές είνε άρκητά περιποιημένες και αερίζονται με μεγάλες καμινάδες άνοιγμένες στους βράχους.

— Πολλά άνοιγματα, όμοια με παράθυρα, είνε επίσης άνοιγμένα στις μπροστινές τους ύψεις. Τό έσωτερικό τους δεν διατηρείται πολύ καθαρό.

— Πού και πού, μάλιστα, βρίσκει κανείς και έπιπλα άρκητά μοντέρνα μέσα σ' αυτές.

— Σε πόσα κράτη ψηφίζουν ή γυναικες ;

— Πριν άπό τόν Εύρωπαϊκό πόλεμο έψήφισαν στην Άγγλία, Ίρλανδία, Σουηδία, Νορβηγία, Δανία, Φιλανδία, Ίσλανδία, Αστραλία, Νέα Ζηλανδία, Καναδά, Ηνωμένες Πολιτείες και Ίνδιες.

— Σήμερα ψηφίζουν πλέον και στα έξής επίσης κράτη : Ολλανδία, Βέλγιο, Λετωνία, Έσθονία, Λιθουανία, Ρωσία, Πολωνία, Γερμανία, Αυστρία, Ούγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Νότιο Άφρική, Άζερμπαϊτζάν.

— Ένα άγαίοτατον έπάγγελμα στην Άγγλία πού τείνει να καταργηθή, είνε τó έπάγγελμα τού ντελάλη.

— Ένας μόνον «δαιμόσιος κήρυξ», όπως τόν λένε κι' εκεί, άπόμεινε πλέον και εργάζεται στην πόλι Άλντισμπαουγ.

— Ο μοναδικός αυτός Έγγλεος ντελάλης φορεί ένα μανδύα σαν ράσο, ένα τρίκωχο καπέλο και κρατάει ένα κουδούνι στο χέρι όταν διαλαλεί στους δρόμους τής πόλεως.

— Νά και ή τελευταία πρόδοσις τού φεμινισμού : Στην Άγγλική κοινοτητα Μέριικ ιδρύθηκε σώμα θηλυκών...πυροσβεστών.

— Ω ; τώρα έξορα πως ή γυναικες ανάβανε φωτιές. Νά πού έπιδιδώκουν τώρα τó αντίθετον : να τις σβύνουν !

— Στη βιβλιοθήκη του Βατικανού βρέθηκε κάποιον χειρόγραφο, άπό τó όποιον άποκαλύπτεται πως ζωγράφιζε ό διασημος ζωγράφος Μιχαήλ Άγγελος.

— Ο Μιχαήλ Άγγελος ήταν τόσο μανιώδης στη δουλειά του, ώστε ζωγράφιζε και τή νύχτα ακόμα !

— Τόν καιρό εκείνον ό κόσμος φρατιζόταν με κεριά. Κ' έπειδή ό καλλιτέχνης έδούλευε σε πολλούς πίνακας συγχρότως και βριστόταν άπο μισθωρή τó κεριά άπό δω κι' άπό κει, έφτασε ένα σκούφο άπό πολύ σκληρό έφασμα, με μιá τρύπα στη μέση.

— Στην τρύπα τού σκούφου του αυτού έκανε ένα κεριά, τó όποιον μ' αυτό τόν τρόπο τόν παρακολούθησε όποι κι' αν έπηγαινε !

άνάποδη διεύθυνση κι' όλες ή πόρτες τών βαγονιών ήταν κλειστές άπό κει. Άρχισα τότε να φωνάζη μα κανένας δεν τόν άκουγε. Έπί τέλους έφτασε σ' ένα άνοιχτό παραθυρό κι' άρχισα να κτυπά τó τζάμι δυνατά. Τόν βοήθησαν να μητρί μέσα. Αιγήθηκε με δύο λόγια τι συνέβη κι' άμέσως τραβήξαν τó κουδούνι τού κινδύνου.

Τό τραίνο σταμάτησε. Οι έπιβάτες βγάδαν τά κεφάλια τους άπ' τά παράθυρα για να μάθουν τι είχε συμβεί. Ο Σπότηβουδ έδωσε σχετικές πληροφορίες στους ύπάλληλους τού τραίνου, οι φύλακες έτρεξαν στο διαμέρισμα τού συναδέλφου ταν και βρέθηκαν

πρό φρικιαστικού θάματος. Ο τρελλός βρισκόταν έξαπλωμένος κάτω με τó κεφάλι του άναμεσα στα δύο του χέρια. Δεν μπορούσε να σαλέψη. Τό αίμα πλημμυρίζει τó πρόσωπό του...

Τά μάτια τού σκοτωμένου φύλακα όρθάνοιχτα άπ' τόν τρομό, γυαλιστερά, άγρια κύταζαν με μιá παγομένη φρίκη έμπρός μ' έμοιαζαν σαν τά δύο μεγάλη μροστια φανάρια τής μηχανής...

Αδύστυτες Χάρρισον

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ

“ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,”

ανάγνωσμα έξ όσων έδημοσιεύθησαν εις Έλληνικών περιοδικών, με ήρωα ένα πραγματικό φάντασμα !.

“Επιση προσεχώς στο “ΜΠΟΥΚΕΤΟ,” “Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ,”

Μυστησρόρημα ίπποτικό γεμάτο περιπέτειες και τρώμον !

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ,”

Τό πλέον άνατριχιαστικόν και πλέον φρικιαστικόν